

Posudek oponenta na bakalářskou práci Jitky Dvořákové Život vícegeneračních rodin na Strakonicku a Písecku .

Autorka předložila k obhajobě práci teoreticko empirického charakteru prakticky rozdělenou do pěti kapitol. V úvodu píše o orientaci na styl života mladé rodiny, která žije spolu se svými rodiči v jednom domě. V souvislosti s charakteristikou šetření poněkud nepřesně uvádí, že použila techniku standardizovaného rozhovoru. Ve skutečnosti jde o polostrukturovaný rozhovor. Předložené formulace nejsou vždy konzistentní. V jedné větě na s.6 uvádí „značná část novomanželů nucena bydlet s rodiči „ . V následujícím odstavci píše „dozvědět více o problematice dnes již vzácného vícegeneračního soužití“.

První stručná kapitola se zabývá minulými a současnými charakteristikami rodiny, jejími funkcemi. Ve dvou za sebou jdoucích odstavcích uvádí rozdílné funkce rodiny. Navazující část téměř publicistickým stylem popisuje historii rodiny v pravěku , starověku, středověku , novověku, na počátku 20. století až do současnosti. Třetí kapitola je věnovaná soužití tří generací a zejména problémům projevujícím se v názorové rovině a vyvolaným velikostí bytu. Jednotlivým dílčím částem autorka nevěnovala přílišnou pozornost.

Podkapitola 3.1 Dělbá práce je na několika řádcích napsaná rovněž spíše publicisticky. V podkapitole 3.2 Rodiče a prarodiče chybí logické uspořádání témat. Od péče o staré lidi se skáče k problémům ovlivňujícím vývoj dítěte. Další odstavec je věnovaný primitivním společnostem. Poslední odstavec se vrací k negativní roli prarodičů směrem k mladé rodině.

V části 3.4. nazvané Rodičovský příspěvek je po jedné úvodní větě odcitovaná pátá hlava zákona 117/1995 o státní sociální podpoře – chybí vazba na vícegenerační soužití.

Čtvrtá kapitola se zabývá bydlením vícegeneračních rodin. V jedné části se píše „ V dnešní době je třígenerační bydlení ve městě spíše výjimkou, častěji ho najdeme na venkově. K tvrzení chybí odkaz.

Část 4.3 nazvaná Příspěvek na bydlení je rovněž uveden krátkými větami typu „ Málokterá matka s dítětem si může dovolit vlastní bydlení, většinou z důvodu finančního. Většinou jsou to mladé matky po škole“ – chybí odkaz. Dále autorka uvádí, že pokud pomocnou ruku nepodají rodiče nabízí stát příspěvek na bydlení. Téměř na čtyřech stranách je uvedena třetí hlava zákona 117/1995 o státní sociální podpoře. – opět chybí vazba na vícegenerační soužití. Pátá kapitola věnovaná výsledkům empirického výzkumu působí lépe, než teoretická část. Autorka velmi přehledně prezentuje získané názory na vícegenerační soužití. Z výsledků však není jasné kolik rodin oslovila na Strakonicku a kolik na Písecku. V závěrečné části píše, že „V současné době je vícegenerační soužití spíše výjimkou- jak se mi potvrdilo v mém výzkum. s. 36. Není jasné, jak bylo možné dospět k takovému poznatku.

V závěru je deklarovaný důležitý cíl – předložit komplexnější obraz problematiky víceneračního soužití, a ten autorka naplnila. K zmiňovanému záměru v úvodu, zkoumat životní styl se už nevrací.

Někdy používá zjednodušené formulace. Např. na s.10 Rozšířením křesťanství se společnost mění ve společnost stavovskou, s. 14 Každá generace vychovává podle jiného trendu, s. 16 pokud má každý člen rodiny jiný koníček. Při popisu souboru na s. 39 používá pojem stav a do této kategorie zařazuje studenty i zaměstnance.

Pokládám následující otázky týkající se obsahu práce:

1. Jaké konkrétní údaje je možné vyčíst ze statistik ČSÚ o vícegeneračních rodinách ?
2. Je skutečně vícegenerační soužití výjimečným jevem? .

Text naplňuje požadavky na tento typ práce, proto jej doporučuji k obhajobě.

V Praze 24.4.2013

dr. Ján Mišovič, CSc.